

37. புறவும் போரும்!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். **பாடப்பட்டோன்:** சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன். **திணை:** வாகை; உழிஞை எனவும் பாடம். **துறை:** அரச வாகை; குற்றுழிஞை எனவும், முதல் வஞ்சி எனவும் பாடம்.

['புறவுக்கு உற்ற துயரைத் தீர்க்கும் பொருட்டுத் துலைபுக்க அருளாளனின் மரபினனாகியும், செருவினிடத்து இவற்றை நல்லனவென்று பாராது அழித்தல் வல்லையாயிருந்தாய்' என, அவன் மறமாண்பை வியந்து கூறினர். அரசனது இயல்பின் மிகுதியைக் கூறுதலால், இச் செய்யுள் அரச வாகை ஆயிற்று. பழைய வரலாற்றையுடைய முன்னோனது நிலையைக் கூறுதலால் முதல் வஞ்சியும் ஆகும். 'முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்' என்னும் துறைக்கு எடுத்துக் காட்டுவர். இளம்பூரணர் (புறத். கு.10).]

நஞ்சடை வால் எயிற்று, ஐந்தலை சுமந்த,
வேக வெந்திறல், நாகம் புக்கென,
விசம்புதீப் பிறப்பத் திருகிப் பசங்கொடிப்
பெருமலை விடரகத்து உரும்எறிந் தாங்குப்,
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்த, வெள் வேல்

5

சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக!
கராஅம் கலித்த குண்டுகண் அகழி,
இடம்கருங் குட்டத்து உடன்தொக்கு ஓடி;
யாமம் கொள்பவர் சுடர்நிழல் கதூஉம்

கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்சிச்,
செம்பு உறழ் புரிசைச், செம்மல் மூதூர்,

10

வம்பு அணி யானை வேந்து அகத் துண்மையின்,
'நல்ல என்னாது, சிதைத்தல்
வவ்லையால் நெடுந்தகை! செருவத் தானே!

புறாவின் துயரினைப் போக்கிய செம்பியன் மரபினனே!
சினமிகுந்த வேல் தாங்கிய படையை உடையவனே! முதலைகள்
நிறைந்த அகழியினையும், இரவு வேளையிலே, ஊர் காப்பாரின்
விளக்கு நிழலைக் கவரும் முதலைகள் திரண்டிருக்கும் நீர் நிறைந்த
மடுவினையும், செம்பாற் செய்தாற்போலும் மதிலையுமுடையது,
தலைமையோடு விளங்கிய மிகப்பழைய அரண். கச்சணிந்த
யானைப் படையுடன் வலிபொருந்திய அரசும் அங்கே இருந்தது.
அவற்றை நல்லன என்றும் பாராது, நச்சுப்பற்களும் ஐந்தலையும்
உடைய நாகம் புக்கது போல் புகுந்து, வானம் செவ்விருள்பட
அவ்வூரை எரியூட்டி அழித்து, வானத்தும் செந்தீ எழச் செய்தாய்.
மலைமுழையின் கண்ணே இடிமுழக்கம் எதிர் ஒலித்தாற்போல,
அவ்வூரினுள் புகுந்து அதனை அழித்துப் போரிட்டு வெல்லும்
வல்லமையுடையவனாகவும் இருந்தாய்! பெருந்தகாய்! நின்
முன்னோர் அருளும் நின் கொடிய வன்மையும் இருந்தவாறு
என்னே! (பழிப்பது போலப் புகழ்ந்து உரைத்தது இது.)

சொற்பொருள்: 2. தீப்பிறப்பத் திருகி - வானம் - தீப்பரக்கும்
பரிசு முறுகி. 6. செம்பியன் - சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பர். 7. கராம் -
முதலையுள் ஒரு சாதி. 8. கருங்குட்டத்து - கரிதாகிய ஆழத்தின்கண்.
9. யாமம் கொள்பவர் - இடையாமத்து ஊர்க்காப்பாளருடைய.
கடர் விளக்கு. கதூஉம் - கவரும். 10. கடுமுரண் - கடிய மாறுபாடு.
இலஞ்சி - மடு, 11. செம்பு உறழ் - செம்பு பொருவும். செம்மல் -
தலைமை. 12. வம்பு - கச்சு, 13. செருவத்தான் - போரின் கண்.

39. புகழினும் சிறந்த சிறப்பு!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். **பாடப்பட்டோன்:** சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன். **திணை:** பாடாண். **துறை:** இயன் மொழி. **சிறப்பு:** வளவன் வஞ்சியை வெற்றி கொண்டது.

(தலைவன் செய்தியையும், அவன் மரபினோர் செய்தியையும் உரைத்தமையால் இச் செய்யுள் 'இயன்மொழி' ஆயிற்று. ஈதல், அடுதல், முறைமை என்பவற்றுள் சிறந்தோனாகவும், போர் மறத்துள் ஒப்பற்றோனாகவும் வளவனை வியந்து பாடுகின்றார் புலவர். புறவின் அல்லலைத் தீர்த்தோனைப் பற்றிய குறிப்பும், தூங்கெயில் எறிந்த செம்பியனது மறமாண்பு பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகிறது. 'தூங்கு எயில்' என்பது தற்காலத்தை குண்டு வீச்சு விமானங்களைப் போல்வதொரு சாதனமாயிருக்கலாம்.)

புறவின் அல்லல் சொல்லிய, கறையடி
யானை வான்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்
கோல் நிறை துலாஅம் பக்கோன் மருக!
ஈதல்நின் புகழும் அன்றே; சார்தல்
ஒன்னார் உட்கும் துன்னரும் கடுந்திறல்

5

தூங்கெயில் எறிந்தநின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்,
அடுதல்நின் புகழும் அன்றே; கெடுவின்று,
மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து,
அறம்நின்று நிலையிற் றாகலின், அதனால்
முறைமைநின் புகழும் அன்றே; மறம்மிக்கு,

10

எழுசமம் கடந்த எழுவுறழ் திணிதோள்,
கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ!
யாங்கனம் மொழிகோ யானே; ஒங்கிய
வரையளந் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்டு
இமயம் சூட்டிய ஏம விற்பொறி,

15

மாண்வினை நெடுந்தேர், வானவன் தொலைய
வாடா வஞ்சி வாட்டும்நின்
பீடுகெழு நோன்தாள் பாடுங் காலே?

புறாவினது அல்லலைத் தீர்க்கத் தானே துலை ஏறி அமர்ந்த அருளாளனாகிய செம்பியனின் மரபினன் நீ; ஆதலால் நீயுமோர்

ஈகைக்குணம் உடையவனாதல் நினக்குப் புகழ் அன்று. தூங்கு எழில் அழித்து வென்ற நின் முன்னோரை நினைத்தால், போர்களில் வெற்றி கொள்வதுங்கூட நினக்குப் புகழ் அன்று. கேடின்றி வீரம் செறிந்த சோழரின் உறையூர் அவையினிடத்தே அறம் என்றும் நிலைபெற்று நிற்கும்; ஆதலின், நீ முறைமை செய்தாயென்பதும் நினக்குப் புகழ் தருவதன்று. இமயத்திலே பொறித்த விற்பொறியையும், நெடிய தேரையும் உடையவனான சேரனை வென்று, அவனது கருவூர்க் கோட்டையையும் அழித்த நின் முயற்சிச் சிறப்பை யான் எவ்வாறு கூறுவேன்! கணைய மரமும் ஒவ்வாத தசைசெறிந்த திண்தோளும், கண்ணுக்கினிய மாலையும், மனஞ்செருக்கிய குதிரையும் உடையவனே! நீயே கூறுவாயாக!

சொற்பொருள்: 2. வான்மருப்பு எறிந்த - வெளியே கோட்டாற் கடைந்து செறிக்கப்பட்ட 4. உட்கும் - கிட்டுதற்கு வெருவும். 6. தூங்கு எயில் - ஆகாயத்து மதில். 11. எழு - கணையமரம். 12. கலிமான் - மனம் செருக்கிய குதிரை. 18. தாள் - முயற்சி.

126. கபிலனும் யாமும்!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். பாடப்பட்டோன்: மலையமான் திருமுடிக்காரி. திணை : பாடாண். துறை: பரிசில்.

(நின் வண்மையால், நிற்பால் வந்து நின்று பாடினோம்.; எமக்கும் வழங்குக என்பது தோன்றப் பாடினர்; இதனால், பரிசில் துறை ஆயிற்று. கபிலரின் செவ்வியை இச் செய்யுள் மிகவுயர்த்துப் பாடியுள்ளதனையும் காணலாம்.)

ஒன்னார் யானை ஓடைப் பொன் கொண்டு,
பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ,
வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்
ஓடாப் பூட்கை உரவோன் மருக!
வல்லேம் அல்லேம் ஆயினும் வல்லே

5

நின்வயிற் கிளக்குவம் ஆயின், கங்குல்
துயில்மடிந் தன்ன தூங்கிருள் இறும்பின்,

பறை இசை அருவி, முள்ளூர்ப் பொருந,
தெறலரு மரபின் நின் கிளையொடும் பொலிய,
நிலமிசைப் பரந்த மக்கட்கு எல்லாம் 10

புலன் அழுக்கு அற்ற அந்த ணாளன்
இரந்து சென் மாக்கட்கு இனிஇடன் இன்றிப்
பரந்து இசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு
சினமிகு தானை வானவன் குடகடல்,
பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப், 15

பிறகலம் செல்கலாது அனையேம்; அத்தை,
இன்மை துரப்ப, அசைதர வந்து, நின்
வண்மையின் தொடுத்தனம், யாமே; முள்ளெயிற்று
அரவுஎறி உருமின் முரசெழுந்து இயம்ப,
அண்ணல் யானையொடு வேந்து களத்து ஒழிய, 20

அருஞ் சமம் ததையத் தாக்கி, நன்றும்
நண்ணாத் தெவ்வர்த் தாங்கும்
பெண்ணையம் பட்ப்பை நாடுகிழ வோயே!

பகைவர் யானைப் பட்டத்துப் பொன்னைப் பரிசிலர்க்குப்
பொற்றாமரைப் பூவாக்கிச் சூடிய சிறந்தோன் மரபினனே! இரவு
உறங்குவதுபோன்ற இருண்ட காடும், ஒலிமுழங்கும் அருவியும்
உடைய முள்ளூர் மலையின் வேந்தனே! பேரறிவும் தூய்மையும்
உடைய கபிலன், நின்னுடன் நின் சுற்றமும் பெருக, இனிப்
புகழ்தற்கு இடமில்லை எனும்படி, நின் புகழ் உயர்வுடன்
நிலைபெற்று நிற்கப் பாடினான். சேரன் மேற்கடலிற் பொன்தரும்
நாவாய் செலுத்தும்போது, இடையில் பிறர் கலம் போதல்
ஒவ்வமோ? கபிலன் பாடிய நின்னை எம்மாற் பாடவும் முடியுமோ?
அக் கபிலனிலும் அறிவில் குறைந்தேமாயினும் யாமும் புகழ்ந்து
பாடுவோம். முரசுகள் முழங்கப் போர்க்களத்தினிடத்தே
பொருந்தாப் பகைவரின் யானைகளை அழித்து, அவரைத் தடுத்து
வெற்றி கொண்டவனே! பெண்ணையாற்றங்கரை நாட்டின்
தலைவனே! எம் உரையையும் கேட்டு, எமக்கும் மனமுவந்து
அருள்வாயாக!

சொற்பொருள்: 1. ஓடைப்பொன் கொண்டு - பட்டத்திற்
பொன்னைக் கொண்டு. 2. தைஇ - செய்து. 4. மருக - மரபினுள்ளாய்.
5. வல்லேம் அல்லேம் ஆயினும் - ஒன்றைக் சுற்றறிந்த வல்லேம்
அல்லேம் ஆயினும். 6. கிளக்குவம் ஆயின் - புகழைச்
சொல்லுவோம் ஆயின். 7. இறும்பின் - சிறு காட்டையும். 15.
பொலந்தரு நாவாய் - பொன்னைத் தரும் நாவாய். 17. இசைதர -

நின்புகழ் கொடுவார. 19. தொடுத்தனம் - சில சொல்லத்
தொடுத்தனம். 21. ததையத் தாக்கி - சிதற வெட்டி.

174. அவலம் தீரத் தோன்றினாய்!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். பாடப்பட்டோன்: மலையமான் சோழிய வேனாதி திருக்கண்ணன். திணை: வாகை. துறை: அரச வாகை.

(தலைவனது போர் வென்றியையும், கொடைவென்றியையும் பாடுகின்றார் புலவர். அதனால் அரசவாகை ஆயிற்று.)

அணங்குடை அவுணர் கணம்கொண்டு ஒளித்தெனச்,
சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணாது,
இருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்து
இடும்பைகொள் பருவரல் தீரக், கடுந்திறல்
அஞ்சன உருவன் தந்து நிறுத்தாங்கு, 5

அரசிழந்து இருந்த அல்லற் காலை,
முரசுஎழுந்து இரங்கும் முற்றமொடு, கரைபொருது
இரங்கு புனல் நெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி
மல்லல் நன்னாட்டு அல்லல் தீர்ப்,
பொய்யா நாவிற் கபிலன் பாடிய, 10

மையணி நெடுவரை ஆங்கண், ஒய்யெனச்
செருப்புகல் மறவர் செல்புறம் கண்ட
எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை,
அருவழி இருந்த பெருவிறல் வளவன்,
மதிமருள் வெண்குடை காட்டி, அக்குடை 15

புதுமையின் நிறுத்த புகழ்மேம் படுந்!
விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச், சுடர்ப்பூண்,
சுரும்பார் கண்ணிப், பெரும்பெயர் நும்முன்
ஈண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென்று உணீ இயர்,
உயர்ந்தோர் உலகத்துப் பெயர்ந்தனன் ஆகலின், 20

ஆறுகொள் மருங்கின் மாதிரம் துழவும்
கவலை நெஞ்சத்து அவலந் தீர,
நீதோன் நிணையே - நிரைத்தார் அண்ணல்!
கல்கண் பொடியக், கானம் வெம்ப,
மல்குநீர் வரைப்பில் கயம்பல உணங்கக், 25

கோடை நீடிய பைதறு காலை,
இருநிலம் நெளிய ஈண்டி,
உரும்உரறு கருவிய மழைபொழிந் தாங்கே!

அசுரர் மறைத்த ஞாயிற்றை மீட்டுவந்து, கண்ணன் உலக இருள் நீக்கினான் என்பர். அதுபோலச் சோழவளநாடும் பகைவர்

கைப்பட்டு மக்கள் துயரடைய, முள்ளூர் மலையிலே திங்கட் குடை
 உயர்த்துப், பகைவரை வென்று வெருட்டி அழித்துச் சோழ
 நாட்டைக் காத்த, நிலைபெற்ற புகழால் மேம்பட்ட பெருமானே!
 நின் தந்தை, கபிலர் பாடும் புகழுடையோனாக இருந்து,
 அறங்காத்த பெருவலியுடையவனாயிருந்து இறந்தனன். நன்னெறி
 கொன்ற நாற்புறமும் இருப்பார் வந்து சூழக் கவலையுற்ற
 மனவருத்தம் தீருமாறு நீ வந்து தோன்றினாய். இணைந்த மாலை
 அணிந்த தலைவனே! மலையிடம் பொடிய, காடு தீமிக,
 இவ்வாறாக எங்கும் வெம்மை நிறைந்த கோடைக் காலத்தில்,
 பெருமழை சொரிந்தாற் போல, நீயும் வந்து உலகிடத்து
 உதவுவதற்கெனத் தோன்றினாயே!

226. இரந்து கொண்டிருக்கும் அது!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். பாடப்பட்டோன்: சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன். திணை: பொதுவியல். துறை: கையறுநிலை.

(இறந்தோனது புகழினை அன்புற்று எடுத்துக் கூறுதல் கையறுநிலைத் துறையாகும். வளவனின் ஆண்மை மிகுதியையும், வண்மையினையும் வியந்து இரங்கிக் கூறியவாறாம். காஞ்சித் திணைத் துறைகளுள், 'கழிந்தோர் தேளத்துக் கழிபடர் உறீஇ, ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறுநிலை'க்கு இளம் பூரணரும் (புறத். கு. 9), 'மன் அடாது வந்த மன்னைக் காஞ்சி'க்கு நச்சினார்க் கினியரும் எடுத்துக் காட்டுவர்)

செற்றன்று ஆயினும், செயிர்த்தன்று ஆயினும்,
 உற்றன்று ஆயினும், உய்வின்று மாதோ;
 பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி,
 இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும் - பொலந்தார்
 மண்டமர் கடக்கும்¹ தானைத்
 திண்தேர்² வளவற் கொண்ட கூற்றே.

(1. கடந்த - புறத்திரட்டு, 2. திண்தோள் - புறத்திரட்டு)

உள்ளத்திலே அவனை ஒழிக்கக் கறுவு கொண்டதாயினும், வெளிப்பட எதிர்நின்று வெகுண்டும், கையொடு தீண்டி வருத்தியும் கூற்றம் அவனை எதிர்த்திருந்தால், அதுகூடப் பிழைத்து இருக்காது. பொன் மாலையினையும், எதிர்நின்று வெல்லும் ஆற்றல்மிக்க படையினையும், திண்ணிய தோளினையும் உடைய வளவனை, அக் கூற்றம், பாடுவார்போலத் தோன்றித் தொழுது வாழ்த்தி இரந்துதான் அவன் உயிரைப் பரிசிலாகப் பெற்றுச் சென்றிருத்தல் வேண்டுமேயன்றி, அவனை எதிர்நின்று வென்று எடுத்து ஏகியிருத்தல் இயலாது,

சொற்பொருள்: 1. செற்றன்று ஆயினும் - தன் மனத்துள்ளே கறுவு கொண்டதாயினும். செயிர்த்தன்று ஆயினும் - வெளிப்பட நின்று வெகுண்டதாயினும். 2. உற்றன்று ஆயினும் - உற்று நின்று கையொடு மெய்தீண்டி வருத்திற்றாயினும். உய்வு இன்று - அதற்குப் பிழைத்தல் உண்டாகாது. 6. கூற்று - எமன்.

280. வழிநினைந்து இருத்தல் அரிதே!

பாடியவர்: மாறோக்கத்து நப்பசலையார். திணை:
பொதுவியல். துறை: ஆனந்தப் பையுள்.

(தலைவனை இழந்த காலத்து, அவனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற பலரையும் குறித்து, அவர் நிலைக்கு இரங்கித் தலைவி வருந்துகின்றாள். ஆனால் அவள் இறந்து உடன்செலத் துணிந்தாள். ஆதலின், 'கழிகல மகளிர்போல வழிநினைந்திருத்தல் அரிதே' என்கின்றனள்.)

என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய;
நடுநாள் வந்து தம்பியும் துவைக்கும்;
நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கும் நில்லா;
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்;
அஞ்சவரு குராஅல் குரலும் தூற்றும்;

நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா;
துடிய! பாண! பாடுவல் விறலி!
என் ஆ குவிற்கொல்? அளியிர்; நுமக்கும்
இவண்உறை வாழ்க்கையோ, அரிதே! யானும்

10

மண்ணுறு மழித்தலைத், தெண்ணீர் வாரத்,
தொன்றுதாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியல்
சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
கழிகல மகளிர் போல,
வழிநினைந்து இருத்தல், அதனினும் அரிதே!

15

அவன் மார்பிலே பட்ட புண்ணோ பெரிதாயுள்ளது. வண்டுகள் வந்து மொய்க்கின்றனவாதலால், வீட்டிலே ஏற்றிவைத்த விளக்கும் எரியாது அடிக்கடி அவிக்கின்றது. உறங்காது, அவனருகே பலநாள் இருந்த என் கண்களோ தாமாகவே மூடுகின்றன. அதோ கூகையும் கூவுகின்றது. நெல்லும் நீரும் எறிந்து, இவன் பிழைப்பான் என்று சொல்லிய செம்முது பெண்டின் சொல்லும் குறைபாடாகின்றதே! துடி கொட்டுபவனே! பாணனே! விறலியே! இனி, நீங்கள் என்ன ஆவீர்களோ? இனி இங்கிருந்து வாழ்தல் நுமக்கு அரிது. மொட்டையிட்டு அல்லியரிசி உண்டு வாழும் கழிகல மகளிரைப்போலச், சாவின் வழியை எதிர்நோக்கிக் காத்திருத்தல் எமக்கும் அரிது! அவன் இறப்பு நெருங்கிக் கொண்டே வருகிறது! யானும் அவனுடன் சாகப் போகின்றேன்! நீங்கள் வேறிடம் சென்று வாழ்வீராக! (கணவன் சாவை நொடிக்குநொடி எதிர்நோக்கும் மனைவியின் துயர நெஞ்சத்தை இப் பாடலிலே காண்கிறோம்.)

299. கலம் தொடா மகளிர்!

பாடியவர்: பொன் முடியார். திணை: நொச்சி. துறை: குதிரை மறம்.

(தலைவனது குதிரையானது பகைப்படையினை ஊடறுத்துப் பாய்ந்து சென்ற அந்தச் சிறப்பினைக் கூறுகின்றது செய்யுள். மாற்றாரின் குதிரைகள் ஒதுங்கி நின்ற நிலையை, 'அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக் கலந்தொடா மகளிரது நிலைக்கு' உவமிக்கின்றனர் ஆசிரியர். இப் புலவரது காலத்தைக் கருதின், இச் செய்யுளும் தகடூர்ப் போரிடையே ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுதல் பொருந்தும்.)

பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்
உழுத்துஅதர் உண்ட ஓய்நடைப் புரவி,
கடல்மண்டு தோணியின், படைமுகம் போழ,
நெய்ம்மிதி அருந்திய, கொய்கவல் எருத்தின்,
தண்ணடை மன்னர், தாருடைப் புரவி¹,

5

அணங்குஉடை முருகன் கோட்டத்துக்
கலந்தொடா மகளிரின், இகழ்ந்துநின் றவ்வே.

(1. கோணடை மன்னர் தாருடைக் கலிமான் - வேறுபாடம்)

294

புறநானூறு - மூலமும் உரையும்

பருத்தி வேலி சூழ்ந்த சிறந்த ஊருக்குரிய மன்னனின், உழுத்த உமியைத் தின்று கொழுத்த நடையுடையதான குதிரையானது, கடலைக் கிழித்துச் செல்லும் தோணியைப் போலப் பகைவர் படைமுகத்தைக் கிழித்துச் செல்ல, நெய்யிட்ட உணவை உண்ட பகைமன்னரின் குதிரைகள் எல்லாம், முருகன் கோயிலிலே புகுந்த தூய்மையற்றார் கலந்தொடற்கு அஞ்சினராக ஒதுங்கி நின்றலைப்போல, அஞ்சி ஒதுங்கி நின்றன. காணீர்! ("கோணடை மன்னர் தாருடைக் கலிமான்" - வேறுபாடம்.)

310. உரவோர் மகனே!

பாடியவர்: பொன் முடியார். திணை: தும்பை.
துறை: நூழிலாட்டு.

(குழந்தைப் பருவத்தில் சிறுகோற்கு அஞ்சியோடியவன், இளமைப் பருவத்தில், களத்திலே மறப்போர் ஆற்றிப் புண்பட்டு வீழ்ந்து புகழ்பெற்ற நிலையை வியந்து போற்றுகின்றது செய்யுள். பகைவர் படை படும்படி தன் மார்பிற் தைத்திருந்த வேலைப் பறித்து எறியும் மறவனைப் புகழ்வது இத் துறை என்பர்.)

பால்கொண்டு மடுப்பவும் உண்ணான் ஆகலின்,
செறாஅது ஓச்சிய சிறகோல் அஞ்சி,
உயவொடு வருந்தும் மன்னே! இனியே
புகர்நிறங் கொண்ட களிற்ட்டு ஆனான்,
முன்நாள் வீழ்ந்த உரவோர் மகனே!

5

உன்னிலன் என்னும் புண்ஒன்று அம்பு
மான்உளை அன்ன குடுமித்
தோல்மிசைக் கிடந்த புல்அண லோனே.

முன்னே பெரும் போரிட்ட ஆண்மையினனாகக் களத்திலே வீழ்ந்துபட்ட வலியுடையோனாகிய எம் காதற் கொழுநனின் மகனன்றோ இவன்! குழந்தைப் பருவத்திலே பாலுண்ணாது முரண்ச், சினந்தவளைப்போலச் சிறுகோலை எடுப்பினும் அஞ்சி உடனே உண்ணும் இயல்பினன்தான். ஆனால், இன்றோ களிறுகளைக் கொன்றும் அமையாது, அப் போரிலே மார்பகத்து அம்புபட்டுக் கேடகத்தின்மேல் வீழ்ந்து கிடந்தவனை எடுத்து, 'ஐயோ! மார்பில் அம்பு தைத்துளதே?' என வருந்தினேன். அவனோ, 'அதை யான் அறியேனே!' என்றான். உரவோர் மகன் அன்றோ அவன்!

312. காளைக்குக் கடனே!

பாடியவர்: பொன்முடியார். திணை: வாகை. துறை: மூதின் மூல்லை.

(கடமை உணர்வோடு வாழ்ந்தவர் பழந்தமிழ்க் குடியினர் ஆவர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆற்றிய கடமைகளைப் பற்றிய விளக்கமாகச் செய்யுள் அமைகின்றது. ஒரு மறக்குடித் தாயின் மனநிலை விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளது.)

ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே;
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே;
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே;
நன்னடை¹ நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே;
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம்² முருக்கிக்,

5

களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.

(1. தண் நடை - புறத்திரட்டு, 2. வெஞ்சமம் - புறத்திரட்டு)

என் முதன்மையான கடமை பெற்று வளர்த்து வெளியே அனுப்புதல். தந்தையின் கடமையோ சான்றோனாக ஆக்குதல். வேல் வடித்துத் தருதல் கொல்லனின் கடமை. நல்ல முறையிலே அவனுக்குப் போர்ப்பயிற்சி முதலியவை அளித்தல் வேந்தனின் கடமை. இவ்வளவு கடமைகளையும் பிறர் செய்ய, ஒளிர்கின்ற வாளினைப் போர்க்களத்திலே சுழற்றிக் கொண்டே, போரிலே

அஞ்சாது நின்று சென்று, பகை மன்னர் களிற்றையும் கொன்று, மீண்டு வருதல், வளர்ந்து காளையான அவன் கடமையாகும். இதனை அறிவீராக!